

РЕШЕНИЕ

№ 1403

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно
наказателно дело № 20221110210698 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на М. Б. Д. (чрез процесуален представител) срещу НП № 11-01-12 от 08.07.2022 г., издадено от директора на АДФИ, с което на жалбоподателката за нарушение, квалифицирано като такова на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗОП (обн. ДВ бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г., изм. и доп. ДВ бр. 86 от 2018 г., в сила от 01.03.2019 г.), на основание чл. 255, ал. 3 от ЗОП (обн. ДВ бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г.) е наложено административно наказание глоба в размер на 10000 лева. От страна на жалбоподателката се иска отмяна на НП и присъждане на разноски, като се излагат конкретни доводи за процесуална и материална незаконосъобразност. Административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител) излага от своя страни конкретни доводи за законосъобразност на НП, включително такива в смисъл, че не са били налице условията по чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗОП, претендирайки потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, правейки и възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателката като разноски адвокатско възнаграждение.

От ангажираните писмени доказателствени материали (с уточнението, че ангажирането на свидетелски показания /в това число на актосъставителя и на свидетеля по АУАН/ не е задължително - арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, а в случая не е и необходимо за разкриване на обективната истина) се установява фактическата обстановка по НП (касае се за самите обективни факти, а не за тяхната трактовка), която е известна на страните и не е спорна между тях и която не следва да бъде повтаряна в настоящото изложение (това не означава, че настоящата инстанция не установява и не излага конкретна фактическа

обстановка), а също и (се установява още) оправомощаването на наказващия орган за издаване на НП по ЗОП въз основа на писмена (и подписана) заповед на министъра на финансите.

Хипотеза по чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗОП в случая действително не е била налице, доколкото по-големият брой поръчки от страна на крайните потребители и съответното увеличаване на цените на продуктите са все обстоятелства, които при полагане на дължимата грижа възложителят е могъл да предвиди (пазарната икономика предполага значителна динамика в ценообразуването) и да уреди в тази връзка регламентация съгласно чл. 116, ал. 1, т. 1 от ЗОП. Налице е била, обаче, хипотеза на крайна необходимост съгласно чл. 13 от НК вр. чл. 11 и чл. 8 от ЗАНН, в това число имайки предвид обстоятелството, че процесният изменен впоследствие договор и съответната проведена вече процедура по възлагане на обществена поръчка са се явявали положение, заварено от въззивничката при встъпването ѝ на съответната длъжност, т. е. при всяко положение не тя с някакво свое неправомерно поведение е създавала ситуацията на крайна необходимост, като следва да се има предвид още, че конкретното изменение на договора не е представлявало и от гледна точка на срока на действие на допълнителното споразумение заобикаляне на уредбата по чл. 116, ал. 1, т. 1 от ЗОП, имайки предвид установената в самия първоначално сключен договор, респективно в съответната документация, опция (с конкретни параметри) за удължаване на срока на договора. Доближаването до прогнозната стойност по договора (която е била изчерпана на 20.09.2021 г., т. е. преди изтичане на срока на действие на първоначално сключения договор) без да може да се ползва клаузата по същия договор касателно удължаване на срока на действието му, която клауза е била обвързана с изтичане на срока на действие на договора (но не и с изчерпване на прогнозната стойност), практически не е оставяло друг избор на жалбоподателката, доколкото в противен случай е следвало спиране на съответните доставки на храни и напитки с всички произтичащи от това съвсем очевидни негативни последици. С други думи, административно нарушение в крайна сметка, имайки предвид разпоредбата на чл. 8 от ЗАНН, не е налице, респективно налице е хипотеза на неправилно прилагане на материалния закон, поради което съобразно чл. 63, ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН атакуваното НП следва да бъде отменено. При този изход на делото основание за присъждане изобщо на разноси в полза на АДФИ не е налице, съответно налице е основание за присъждане на разноси в полза на жалбоподателката съобразно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, а именно за възнаграждение на един адвокат (заплащането на което е удостоверено със съответния служещ и за разписка договор за правна защита и съдействие), от какъвто същата е била представлявана по делото; вън от уредбата по чл. 18 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 1000 лева за адвокатско възнаграждение не се явява прекомерна нито с оглед защитавания материален интерес, нито с оглед фактическата и правната сложност на делото. Безпредметно е да се обсъждат релевираните от страните доводи по други въпроси, необсъдени в настоящото изложение.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 11-01-12 от 08.07.2022 г., издадено от директора на АДФИ.

Оставя без уважение искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на АДФИ.

Осъжда АДФИ да заплати на жалбоподателката М. Б. Д. сумата от 1000 лева – разноси по делото за възнаграждение на един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____